

Isabelle Huppert durant la seva interpretació de *Mary said what she said*, de Bob Wilson, que s'ha pogut veure al Lliure dins el Festival Grec.

Lucie Jansch

Toni Vall

28 DE JULIOL 2019

Isabelle Huppert i el silenci

La grandíssima Isabelle Huppert ha estat dos dies a Barcelona representant al Teatre Lliure l'espectacle *Mary said what she said*. Les entrades estaven esgotades des de feia temps. No hi cabia ni una agulla cap dels dos dies de representació. No ha concedit ni una sola entrevista. S'ha comunicat poc, molt poc. M'expliquen que va demanar poder escollir entre quatre o cinc dels hotels de cinc estrelles de la ciutat i que volia un cotxe a la seva disposició les vint-i-quatre hores del dia. Rampells de diva? Segurament. Si ets Isabelle Huppert, si regales al públic una creació tan prodigiosa –llegiu-ne la crítica de Santi Fondevila a l'ARA de dimarts–, si tens seixanta-sis anys i t'aboques a aquest recital de força i energia, si dalt de l'escenari ja expliques tot el que has d'explicar, ¿per què has de fer entrevistes en què segurament et repetiràs, respondràs amb el pilot automàtic i consideraràs que els periodistes són molt més ximplers que tu?

Conec artistes amb una trajectòria força més limitada que la d'Huppert, amb molta menys fama internacional i, en canvi, una més que notable fama local que no volen saber res del món. Que viuen retirats i diuen sistemàticament que no a totes les propostes laborals o d'entrevistes que els arriben. Ja van fer i dir en el passat tot el que volien. Ara necessiten i reclamen silenci. Huppert roman fervorosament activa en cinema i en teatre, manté un afany prolífic que, tot s'ha de dir, la porta a interpretar films tan innecessaris com el recent *La viuda*. Però ella el silenci també el reclama, també l'exigeix. I el silenci, per a Isabelle Huppert, té a veure amb no fer entrevistes, amb

el capritx d'un hotel de cinc estrelles i d'un cotxe a la porta. Si veus *Mary said what she said* entens tot això del silenci i entens, sobretot, com és el seu impressionant compromís amb la interpretació, amb l'ofici que ha contribuït decisivament a engrandir i a dignificar.

Huppert serà sempre *La pianista* de Haneke, aquella dona ferida de mort, obsessi-
nada, dèspota. Serà sempre tots i cada un dels papers que li va regalar Claude Chabrol, serà sempre part d'aquell memorable *Coup de torchon*, de Tavernier, una de les millors adaptacions literàries al cinema que s'han fet mai.

Serà sempre la prostituta de *La porta del cel*, aquella obra mestra mai prou ponderada de Michael Cimino. Serà sempre la professora i la mare d'*El porvenir*, de Mia Hansen-Love. Serà sempre la filla d'Emmanuelle Riva i Jean-Louis Trintignant a *Amor*, un personatge secundari en una de les pel·lícules més fonamentals dels últims temps.

Segurament Huppert no és la persona més afable i més fàcil de tractar del món. Conec actors,

actrius, directors i directores de cinema que ho saben tot sobre el seu ofici i no saben res sobre l'empatia, la generositat i el més elemental dels respectes. Has de triar amb què et quedes: si amb les seves misèries i miserietes o amb l'emoció que sents quan contemples el seu art. És una elecció difícil. Per sort, la intel·ligència i l'ànima humanes no són quadriculades, saben distingir i discriminar diverses esferes de significat. Saben identificar un treball prodigiós servit per una mala persona. Saben identificar si una persona excel·lent és una pèssima actriu. Amb això hem de viure. És apassionant. ●

●
El seu compromís amb la interpretació i l'ofici és impressionant
●